

РЕШЕНИЕ

№ 6148

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5037** по описа за **2020** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], представлявано от С. П., чрез адв. М. Г., срещу Решение № 70443 от 26.03.2020 г., постановено по НАХД № 17080/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 110-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-866 от 01.10.2019 г., издадено от зам.-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, във връзка с чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, във връзка с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането, във връзка с §1, т.51 от ДР на КЗ на ЗД [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 4 000 лв. за нарушение на чл.290, ал. 2, изр. 2 от КЗ.

С касационната жалба се релевират доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Сочи се също и че процесното НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН. Твърди се, че квалификацията на нарушението е неправилна. Твърди също, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Наложено наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН. Изразено е искане да бъде постановено решение, с което

да се отмени оспореният съдебен акт и да постанови ново решение, с което да се отмени НП. В хода на настоящето производство касаторът редовно призован, не се представлява.

Ответникът по касация – Комисия за финансов надзор, редовно призован, представлява се от юрк. С., която оспорва касационната жалбата и предлага да се остави в сила въззивното решение. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София- град, V касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Софийският районен съд, въз основа на приложените писмени доказателства и събраните в съдебното следствие гласни такива, е установил от фактическа страна, че в КФН е постъпила жалба с вх.№ 91-02-850/21.06.2019 г. от Й. С. В., която касае липса на произнасяне по щета № [ЕГН], заведена пред ЗД [фирма] от Б. В., по застраховка „Гражданска отговорност“, по повод настъпило застрахователно събитие – ПТП, при което е увреден лек автомобил марка „Ситроен“, модел „К.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Във връзка с жалбата КФН е изисквала необходимата документация от застрахователното дружество. Изисканата документация е представена от дружеството.

Видно от преписката е, че на 10.08.2017 г. Б. В. е подал жалба, с която е възразил срещу забавеното произнасяне по претенцията. Дружеството не представя писмо-отговор до ползвателя на застрахователни услуги в законоустановения едномесечен срок.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, на 28.08.2019 г. е издаден акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-857 от В. Р. Ш., младши експерт в отдел „Правоприлагане“, дирекция „Застрахователен надзор“, управление „Застрахователен надзор“ при КФН за това, че ЗД [фирма] не се е произнесло в едномесечния законов срок, регламентиран в чл. 290, ал. 2, изр. 2 от КЗ, в който е трябвало да представи писмо-отговор до ползвателя на застрахователни услуги. АУАН е връчен на дружеството на 28.08.2019 г. и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не са постъпили възражения по него.

Въз основа на АУАН е издадено наказателно постановление № Р-10-866 на 01.10.2019 г., с което на основание чл. 16, ал.1, т.19 от ЗКФН във вр. чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2 във вр. ал.1, т.2 от КЗ във вр. §1, т.51 от ДР на КЗ на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 4 000 лева за нарушение на чл. 290, ал. 2, изр. 2 от КЗ.

Тази фактическа обстановка СРС е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приложени към преписката и събраните в хода на съдебното следствие гласни такива. С оглед доказателствата по делото съдът приема, че АУАН и НП са издадени съобразно законовите изисквания, от компетентни органи. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че

административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана правилно и че определената санкция е в законоустановения размер.

Така постановеното решение на СРС е правилно по следните съображения:

Правилни са изводите на СРС, че е налице нарушение на чл. 290, ал. 2, изр. 2 от КЗ. Съобразно цитираната за нарушена разпоредба застрахователят, съответно застрахователният брокер, е длъжен да регистрира, разгледа и отговори на жалбата в срок до един месец от датата на постъпването ѝ, т.е. задължението е било изискуемо до 29.09.2017 г. От доказателствата се установява, че касаторът се е произнесъл на 29.08.2017 г., като е изплатил застрахователното обезщетение. В този смисъл, правилно въззивният съд е приел, че са спазени сроковете, предвидени в чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, противно на оплакванията на касатора.

Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № Р-10-202 от 29.03.2017 г. (влязло в сила на 12.04.2017 г.) за същото по вид нарушение. По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. При повторно нарушение е предвидено административно наказание за юридически лица от 2 000 до 40 000 лева., с което административно наказващият орган се е съобразил и е наложил на дружеството имуществена санкция към предвиден минимум – 4 000 лв.

Съдът приема, че извършеното от касатора административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Затова санкционираното юридическо лице не следва да бъде освободено от административно-наказателна отговорност. В конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Наказанието е наложено в условията на повторност, каквито доказателства безспорно са налице по делото.

Противно на твърдяното в касационната жалба, решаващият състав на СРС е анализирал с необходимата прецизност събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства, при което по категоричен и несъмнен начин е установил фактите по делото, въз основа на които е стигнал до верни правни изводи.

Следователно не са налице допуснати съществени процесуални нарушения, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер от 80 лв.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, V касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.03.2020 г., постановено по НАХД № 17080/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 110-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия по финансов надзор съдебни разноси по делото в размер на 80 /осемдесет/лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: